

Žlutá stuha

Mikův život se zdál vždycky tak jasný a zářivý, jako byla barva jeho žlutého auta, které všichni ve městě a v jeho okolí znali. Mik našel v polích starý vrak, který si sám opravil a natřel jásavě žlutou barvou. Všichni měli Mika rádi pro jeho přátelskou a veselou povahu.

Jednoho zářiového dne v 11 hod. 10 min. našli jeho rodiče dopis.

„Odpusťte mi. Mám vás rád.“

Mik

Mika našli na zadním sedadle jeho auta. Zastřelil se. Rodiče přišli jen o pár minut pozdě. S Mikem se v létě rozešla jeho dívka a on se s její ztrátou nedokázal vyrovnat.

V domě Mikových rodičů se začali scházet Mikovi kamarádi a spolužáci ze školy. Mik jim chyběl. Seděli a vyprávěli si. Na světlo vycházely obyčejné příběhy ze života Mika:

- věnoval někomu svou stravenku na oběd
- rozdělil se o svačinu
- šetřil si peníze na novou převodovku do auta. Když zjistil, že i kamarád má auto rozbité, koupil převodovku starší a zbytek peněz kamarádovi věnoval
- spolužačka vyprávěla, jak se bála jít na společný večírek, protože neměla vhodné šaty. Mik jí dal své peníze, aby si mohla koupit oblečení, které se jí líbí.
- volala jedna žena, které se v noci na opuštěné silnici rozbilo auto. Mik jí sám zastavil, dovezl ji a její děti domů a ještě druhý den se dotazoval, jest-li nepotřebuje jeho pomoc ...

Příběhů bylo mnoho. Mik byl dobrý kamarád, skutečný přítel, rozdával štěstí, lásku.

Jak je ale možné, že ve chvíli, kdy on sám potřeboval pomoc, zůstal sám? Proč nikdo z jeho blízkých nepoznal, že se trápí? Mik pomáhal druhým, přesto ve chvíli, kdy potřeboval pomoc, zůstal sám. Neuměl mluvit o svých problémech, neuměl si o pomoc říct. *„To se nesmí opakovat,“* bylo jasné všem.

A tak se v pokojíku u Mikových rodičů zrodil nápad. Na Mikův pohřeb, kde se sjely stovky lidí z celého okolí, jeho přátelé připravili velký koš – byl plný žlutých stuh, jejichž jasně žlutá barva všem připomínala Mika a jeho žluté auto. U každé stuhy byl lísteček, na které bylo napsáno:

*Tato stuha je záchranný pás, skrývá v obě poselství, že existují ti, kterým na tobě záleží ...
Jest-li ty sám(a) potřebuješ pomoc a nevíš, jak o ni požádat,
zanes tuto stuha někomu, komu důvěřuješ – svému spolužákovi, učiteli, rodiči, ...
On ti jistě podá pomocnou ruku ...*

Už na pohřbu Mika byly všechny stuhy rozebrány a hned v prvním roce tato žlutá stuha pomohla desítkám mladých lidí ...

Dnes tuto žlutou stuha dostáváte Vy ode mne jako dárek, jako takové malé poselství, že nejste na světě sami, že mně záleží na Vás a Vám by mělo záležet jednomu na druhém.

Až Vám, i mně, bude zle, můžeme tuto stuha použít a myslím si, že si můžeme věřit, že jeden druhému podáme pomocnou ruku, protože bez lásky je na světě smutno a chladno.

Vaše

Marie Nováková